

Cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Rüdiger Bartmann (Gladbeck, Germania)

Concluziile reclamantei

— Modificarea deciziei atacate a Camerei a patra de recurs a OAPI din 18 noiembrie 2009 pronunțate în cauza R 656/2008-4, în sensul admiterii în întregime a căii de atac exercitate de reclamantă la 22 aprilie 2008 și în sensul obligării celeilalte părți în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs la plata către reclamantă a cheltuielilor de judecată efectuate de aceasta în cadrul procedurii de opoziție, al procedurii desfășurate în fața camerei de recurs și al prezentei proceduri;

— în subsidiar, anularea deciziei atacate și trimiterea cauzei spre reexaminare OAPI.

Motivele și principalele argumente

Solicitantul mărcii comunitare: reclamanta.

Marca comunitară vizată: marca verbală „MAGIC LIGHT” pentru produse din clasele 3, 8, 10, 21, 22, 26 și 44 (cererea de înregistrare nr. 5 196 597).

Titularul mărcii sau al semnului invocat în sprijinul opoziției: Rüdiger Bartmann.

Marca sau semnul invocat în sprijinul opoziției: marca verbală germană „MAGIC LIFE” nr. 30 415 611 pentru produse din clasa 3.

Decizia diviziei de opoziție: admite în parte opoziția.

Decizia camerei de recurs: respinge calea de atac.

Motivele invocate: încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 ⁽¹⁾, întrucât camera de recurs a comis o serie de erori de drept în ceea ce privește aprecierea riscului de confuzie.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (JO L 78, p. 1).

Acțiune introdusă la 29 ianuarie 2010 — Bank Melli Iran/Consiliul

(Cauza T-35/10)

(2010/C 100/72)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Bank Melli Iran (Teheran, Iran) (reprezentant: L. Defalque, avocat)

Pârât: Consiliul Uniunii Europene

Concluziile reclamantei

— Anularea punctului 4 din cadrul Secțiunii B din anexa la Regulamentul (CE) nr. 1100/2009 al Consiliului privind măsuri restrictive împotriva Iranului, precum și a Deciziei Consiliului din 18 noiembrie 2009;

— obligarea Consiliului Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În speță, reclamanta solicită anularea în parte a Regulamentului (CE) nr. 1100/2009 al Consiliului din 17 noiembrie 2009 ⁽¹⁾ de punere în aplicare a articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 423/2007 privind măsuri restrictive împotriva Iranului ⁽²⁾ și de abrogare a Deciziei 2008/475/CE ⁽³⁾, în măsura în care o include pe reclamantă pe lista persoanelor, entităților și organismelor ale căror fonduri și resurse economice sunt înghețate în temeiul acestei dispoziții.

Reclamanta solicită anularea punctului 4 din cadrul Secțiunii B din anexă, în măsura în care o privește și invocă motivele de drept care urmează în susținerea acțiunii formulate.

În primul rând, reclamanta afirmă că regulamentul și decizia atacate au fost adoptate cu încălcarea dreptului său la apărare și, în special, a dreptului său la un proces echitabil, din moment ce nu a primit nicio dovadă sau document în susținerea afirmațiilor Consiliului. În plus, reclamanta susține că referirile adiționale la decizia din 2008 sunt vagi, neclare și că este imposibil pentru reclamantă să răspundă la acestea în măsura în care i-a fost refuzat dreptul de a fi ascultat.

Reclamanta afirmă de asemenea că pârâtul și-a încălcat obligația de a oferi o motivare suficientă.

În al doilea rând, reclamanta apreciază că pârâtul nu a prezentat rațiunile individuale și specifice care justifică adoptarea actelor atacate, cu încălcarea articolului 15 alineatul (3) din Regulamentul nr. 423/2007.

În al treilea rând, reclamanta susține că pârâtul a comis o eroare în interpretarea articolului 7 alineatul (2) literele (a), (b) și (c) din Regulamentul nr. 423/2007 în măsura în care, în opinia sa, Consiliul nu a explicat în ce mod demonstrează activitățile bancare obișnuite ale reclamantei că aceasta participa sau că era direct asociată la activitățile nucleare ale Iranului care presupun un risc de proliferare.

În plus, reclamanta contestă legalitatea hotărârii pronunțate de Tribunal la 14 octombrie 2009 ⁽⁴⁾, care face obiectul unui recurs din partea reclamantei în fața Curții de Justiție ⁽⁵⁾ și prin care Tribunalul a respins cererea sa de anulare a Deciziei Consiliului 2008/475/CE din 23 iunie 2008 ⁽⁶⁾. În această privință, reclamanta afirmă că Tribunalul a comis o eroare de drept susținând că Regulamentul nr. 423/2007 și Decizia 2008/475/CE au fost adoptate în mod legal cu majoritate calificată iar nu cu unanimitate. În opinia reclamantei, întrucât Regulamentul nr. 423/2007 constituie temeiul legal pentru adoptarea regulamentului și a deciziei atacate prin prezenta acțiune, raționamentul precedent este aplicabil acestei acțiuni. În consecință, reclamanta apreciază că Consiliul a comis o încălcare a normelor fundamentale de procedură impuse de tratat, de normele de drept referitoare la aplicarea acestuia din urmă și de articolul 7 alineatul (2) din Poziția Comună 2007/140/PESC ⁽⁷⁾.

În continuare, reclamanta contestă hotărârea Tribunalului în măsura în care acesta din urmă a susținut că puterea de apreciere a Consiliului, întemeiată pe articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 423/2007, este autonomă și a respins în consecință relevanța deciziilor Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite în acest cadru, cu încălcarea principiului proporționalității și a dreptului de proprietate. Reclamanta apreciază că același raționament poate fi aplicat regulamentului și deciziei atacate în speță, din moment ce Consiliul nu a luat în considerare deciziile Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite și, în consecință, a încălcat principiul proporționalității și dreptul de proprietate.

⁽¹⁾ JO L 303, p. 31.

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 423/2007 al Consiliului din 19 aprilie 2007 privind măsuri restrictive împotriva Iranului (JO L 103, p. 1).

⁽³⁾ Decizia Consiliului din 23 iunie 2008 de punere în aplicare a articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 423/2007 privind măsuri restrictive împotriva Iranului (JO L 163, p. 29).

⁽⁴⁾ Hotărârea din 14 octombrie 2009, Bank Melli Iran/Consiliu, T-390/08, nepublicată încă în Repertoriu.

⁽⁵⁾ Cauza C-548/09, Bank Melli Iran/Consiliu.

⁽⁶⁾ JO L163, p. 29.

⁽⁷⁾ Poziția comună 2007/140/PESC a Consiliului din 27 februarie 2007 privind măsuri restrictive împotriva Iranului (JO L 61, p. 49).

Acțiune introdusă la 1 februarie 2010 — Internationaler Hilfsfonds/Comisia

(Cauza T-36/10)

(2010/C 100/73)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Internationaler Hilfsfonds e.V. (Rosbach, Germania)
(reprezentant: Rechtsanwalt H. Kaltenecker)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile reclamantei

- anularea deciziilor Comisiei din 9 octombrie 2009 și din 1 decembrie 2009 în măsura în care acestea refuză reclamantei accesul la documentele confidențiale;
- obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamantă și a cheltuielilor de judecată procedurale.

Motivele și principalele argumente

Reclamanta atacă Decizia Comisiei din 9 octombrie 2009 prin care i-a fost respinsă în parte cererea de acces la documentele confidențiale din dosarul privind contractul LIEN 97-2011, precum și scrisoarea Comisiei din 1 decembrie 2009, prin care i s-a comunicat reclamantei că nu se poate adopta în termen o decizie cu privire la a doua cerere de acces la dosarul privind contractul LIEN 97-2011.

În susținerea acțiunii sale, reclamanta arată că, în esență, Comisia nu avea dreptul să-i refuze accesul la documentele solicitate în temeiul excepțiilor prevăzute la articolul 4 alineatele (3) și (4) din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 ⁽¹⁾. În acest context, ea susține, de asemenea, că există un interes public superior pentru divulgarea documentelor la care nu s-a acordat încă accesul.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001, privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76).